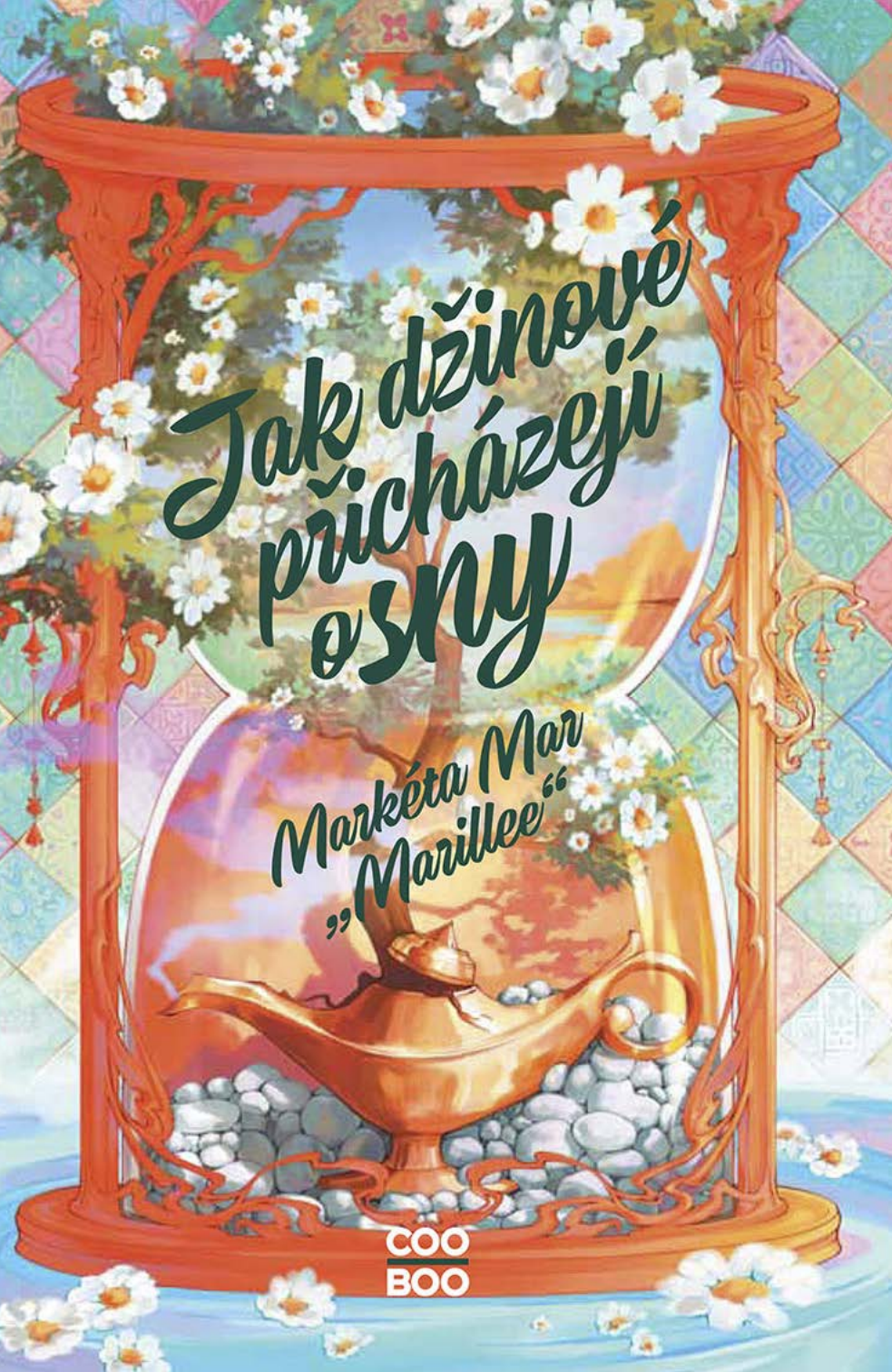

The illustration features a large, ornate orange hourglass as the central element. Inside the top bulb of the hourglass is a lush green tree with many white daisies. Inside the bottom bulb is a golden magic lamp with a small cat-like creature perched on its spout, resting on a bed of grey stones. The background is a colorful patchwork of various geometric patterns in shades of blue, green, yellow, and pink. The entire scene is framed by a decorative orange border with floral motifs. The title is written in a large, flowing black script across the middle of the hourglass.

Jak džinové přicházejí o sny

Markéta Mar
„Marillee“

COO
BOO

Jak džinové přicházejí o sny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Markéta Mar „Marillee“
Jak džinové přicházejí o sny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jak džinové
přicházejí
o sny

Jak džinové přicházejí o sny

Markéta Mar
„Marillee“

COO
BOO

© Markéta Maroušková, 2025

Illustrations © Adéla Stopka, 2025

Illustrations © Michaela Faktorová – Radši knihu, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-895-0

ISBN e-knihy 978-80-7498-897-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-911-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-912-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Všem, kteří si občas připadají docela mimo.

1.

Nejistě stríhnul a dlouhá lokna červených vlasů se svezla k zemi.

Jakobovi zůstalo v rukou jen pár centimetrů pramene, který kdysi Anně sahal spolu s ostatními až po pás.

„Jsi si tím fakt jistá?“ zeptal se jí a prohlížel si zub, který v jejích hustých vlasech vytvořil.

„Jo. Vůbec nad tím nepřemýšlej a stríhej dál, neboj se toho.“

Neboj se toho zapitvořil se Jakob.

Tohle bylo pro Annu typické – přijít s nějakým impulzivním nápadem, změnou, kterou nutně potřebuje udělat a nějakým záhadným způsobem do toho Jakoba pokaždé namočit, i když on by se k něčemu takovému nikdy neodvážil.

Teda ne, že by snad měl vlasy dlouhé až po zadek...

„Poslední varování,“ houkl Anně přes rameno.

„Jojo... Však jsou to jen vlasy.“

Jakob se zhrozil. Jak *jenom* vlasy? Tuhle délku musela přes-
tovat alespoň posledních pět let, což byla skoro čtvrtina jejich
životů.

„Já tomu furt nerozumím,“ povzdychl si Jakob a stáhl ruku s nůžkami zpátky k tělu.

„Tomu ani rozumět nemůžeš. Dej to sem,“ otočila se na něj a nůžky mu sebrala.

A stříhla.

A stříhla podruhé.

Potřebovala stříhnout čtyřikrát, aby se zbavila tlustého pramene, který vzdorovitě nabrala do zaťaté pěsti.

„Ták... A teď už se nemusíš bát, že bys to zkazil,“ vrazila mu nůžky zpátky do ruky. Obrátila se k němu zády a čekala.

Jakob neschopen slova očima skenoval jednotlivé vlásky, které při každém pohybu jejího hrudníku znovu nacházely svobodu a padaly dolů na betonovou zem. Bylo jich tam už dost na to, aby to vzdal a nechal svoji kámošku chodit s jednou stranou vlasů viditelně zkrácenou o půl stopy.

No co, pokrčil sám pro sebe rameny a uchopil stejně jako předtím Anna tlustý pramen do pěsti a stříhl.

Nebylo to tak zlé.

Stříhal znovu a znovu a vlasy na zádech jeho kamarádky postupně ubývaly.

„Vůbec nevím, co dělám,“ přiznal nahlas, „ale myslím, že to má potenciál.“

Anna se zasmála. „Ještě z tebe místo medika uděláme ka-
deřníka.“

„Tak to fakt ne, to bys lidstvu neudělala.“

„Chceš říct, že pro lidstvo by bylo nebezpečnější, kdybys místo se skalpelem po světě pobíhal s nůžkami?“

Jakob se zastavil před dalším stříhem, aby se zamyslel.

„Jo.“

„Tak alespoň si věříš v tý první části, to je asi důležitější.“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ zašeptal Jakob a odstříhl poslední dlouhý pramen a smetl jej z Anniných zad.

„Jakobe,“ otočila se Anna a bouchla ho do ramene. „Nebud' idiot. Ty na tu školu prostě půjdeš.“

Jakob využil svého postavení a síly a bez servítků obrátil Annu zpátky tak, jak byla.

„Hej!“

„Nezapomeň, že vyzbrojený jsem tady já, takže mlč a kochej se západem slunce.“

A Anna ztichla. Na obličejích se jí mihotaly stíny, jak se poslední paprsky snažily najít cestu skrze koruny stromů.

Jakob stříhal a stříhal a po pár minutách se přistihl u toho, jak umně Anně dlaněmi natáčí hlavu a jak si prameny nabírá z různých úhlů, aby vlasy zarovnal a zbavil všech zubů.

A jak ho to bavilo.

„Dělám to proto, abych znovu měla kontrolu sama nad sebou,“ pípla Anna do větru.

Jakob taktně mlčel a čekal, jestli se bude jeho kamarádka cítit dostatečně komfortně na to, aby svoji odpověď dál rozvedla. Ale pokud ne – i to mu stačilo.

„Nevím, jestli by to naši zvládli s Kiki, kdybych odjel pryč... Jestli by to zvládla Kiki...“ pověděl on na oplátku Anně a dál se věnoval precizní práci před sebou. Už s tím začal být docela spokojený a znovu a znovu se přibližoval a odvracel, aby se mohl na to dílo podívat z více úhlů a neztrácel přehled.

„Jakobe... Oni to zvládnou. Kiki to zvládne –“ Pomalu na něj obracela hlavu, ale Jakob ji chytil kolem uší a zkušeně otočil krk na místo. Možná kvůli své kadeřnické hodině, možná i proto, že se nechtěl střetnout s kamarádčíným lítostivým pohledem.

„Myslím, že si to děláš sám.“

„Jasně že si to dělám sám,“ přitakal Jakob nevinně. A uchechtl se.

„Blbečku.“ Anna se rozesmála, až Jakob musel přestat šermovat nůžkami a nechal svoji kamarádku se uklidnit.

„Ne, ale fakt, jak je možný, že zrovna ty sis ještě nikoho nenašel?“

„Já nevím... Musím si někoho nacházet? Víš jak,“ sevřel pramen mezi prsty, vyčesal ho šikmo vzhůru a stříhl – určitě to takhle viděl někoho dělat na TikToku. Fungovalo to – vlasy se vrátily na místo, ale prostříhané a provzdušněné a Jakob zajásal nad nově nabytou schopností. „Holky... jsou komplikovaný.“

„To já vím přece nejlíp,“ prohlásila Anna. „Ale nikdo tě nenutí randit s holkama...“

„Heh. To by ses divila. Máma by dost možná byla nejradši, kdybych dneska domů přitáhl svoji budoucí nevěstu. A nastěhoval ji k nám domu. Nejlíp tebe.“

„Tvoje máma neví...?“

Jakob moc dobře věděl, kam míří. „Víš, ale podle ní je to fáze. Asi jakože Kiki je autistka kvůli očkování. A v úterý to bylo zas kvůli nadbytečnému příjmu sacharidů. Anebo protože je střelec v ascendentu střelce. Přitom každý, kdo má oči, uši a někde mezi nimi i zbytky prefrontálního kortexu, tak musí vidět, jak divná rodina jsme –“

„Mega divná –“

„... a že se tak musela už narodit... Myslím tím jako střelec v ascendentu střelce, samozřejmě. Ták, a hotovo,“ odstoupil Jakob od svého veledíla.

Anna si rukou prohrábla nejprve jednu a pak druhou stranu vlasů, zastavila se dlaní na holém krku, kde si Jakob dal na

stříhu detailně záležet, pak vytáhla telefon a začala se v něm prohlížet ze všech stran.

„Miluju to!“ zvolala, aniž by od svého odrazu odlepila zrak a dál si rukou zajížděla do krátkých vlasů, které jí ihned vyklouzávaly zpoza prstů.

Jakob se opíral o betonový sloup a usmíval se.

„Taky to... *miluju*.“

Anna se zastavila a s mírným úšklebkem hodila na Jakoba vědoucný pohled.

„To jsou mi ale silná slova – kde jsi na ně přišel? Já už si pomalu myslela, že jsi na emoce zanevřel stejně jako na svoje sny.“

„To není pravda, já na ně nezanevřel. Já je přímo zakopal hluboko do nevědomí, aby mě strašily maximálně v noci.“

Anna si teatrálně odfoukla pramínek na čele – momentálně nejdelší část svého účesu.

„Sebemrskáči.“

„Já tomu říkám *zůstat pevně nohama na zemi*. Ne každý má koule na to jít si pevně za svými sny. Jako to děláš třeba ty.“

„Já si nejdu za žádnými svými sny.“ Anna si klekla, aby ze země sebrala obal od snickersky, kterým se tu někdo rozhodl zvelebit staré nedostavené parkoviště. „Já se jen snažím dělat věci, který jsou správný a dávají smysl. A koule teda nemám, co jsem se naposledy dívala...“ Rukou si odtáhla gumu od kalhot a nakoukla do stínu. „... noup. Stále nic. Takže problém bude asi jinde.“

„Taky se snažím dělat věci, který jsou správný,“ oponoval Jakob a podal jí nůžky, které stále tiskl mezi prsty. „Třeba teď jsem ti na hlavě vytvořil brutálně skvělý účes, i když jsem s tím napřed moc nesouzněl.“

„Jo, to je pravda,“ usmála se Anna a obešla Jakoba směrem k betonovým schodům. „Je to fakt skvělý,“ a znovu zvedla telefon, aby se v něm prohlédla.

Jakob s ní srovnal krok.

„Já vím. Dělal jsem to já sám.“

Anna jeho směrem do vzduchu píchla nůžkami. „To aby ses moc nenafoukl.“

Scházeli ze schodů spolu s kolmými pruhy oranžového světla, které prozařovaly prázdný betonový prostor všude kolem nich. Jedno patro a pak druhé, až byli níž, než kam slunce dosáhlo, a ponořili se do šera srpnového večera.

„Myslela jsem tím spíš, že bys měl dělat věci, který jsou správný pro tebe.“

„Ale já dělám věci, který jsou pro mě správný. Jen se netýkají tolik mě, ale to je v poho, já jako nic víc nepotřebuju –“

„Jakobe...“ Anna dál klidně šla, zrak stočený k obalu, který před několika minutami sebrala ze země. „Víš, jak to myslím.“

„Vím, ale já jsem takhle spokojený. Fakt. Já tyhle věci,“ Jakob zakroužil prstem kolem svých vlasů, „nepotřebuju. Nepotřebuju změny. Nechci je. Nemám je rád.“

„Kiki nemá ráda změny. A naopak – nový účes by ti docela prospěl,“ pohrozila mu Anna znovu nůžkami.

„Absolutně ne,“ zavrtěl hlavou. „Těhlech vlasů se nikdo kromě mého kadeřníka nedotkne.“

Anna se od srdce zasmála. „Prosím tebe, tys u svého kadeřníka byl naposledy před takovou dobou, že by tě ten člověk ani nepoznal.“

„To máš asi pravdu...“

„Ale stejně je to zvláštní. Člověk jako ty, s takovým potenciálem... A nemáš nutkání cokoliv měnit. Cokoliv dělat jinak.“

Jakob potichu polknul. Nebylo to tak, že by neměl nutkání *nikdy*. Věděl, že má potenciál. Že by mohl dělat všechny ty věci, co dělá Anna. Že by mohl zkoušet a objevovat. Chodit na party, impulzivně vymýšlet hovadiny a tak. Jenomže mu chyběl motor. Nakopávač. Něco, co by ho přimělo udělat ten první krok.

Navíc doma se cítil dobře a mohl se tam věnovat sestře, která ho potřebovala.

Potřebovala ho víc, než on potřeboval chodit na party.

„Kdybys na sobě teď hned mohl změnit jednu věc, co by to bylo?“ vychrlila ze sebe Anna otázku, jako by na tom život závisel.

Jakoba to ani nepřekvapilo. Jejich konverzace byly plné takových výstřelů.

„Nevím...“ odpověděl upřímně. V hlavě se mu začaly odvíjet obrazy všech možných věcí, které mohl odpovědět. A tak si pro jistotu nevybral žádnou.

„Já bych si přála změnit svůj orlí nos,“ odpověděla Anna a prstem si přejela po chrupavce svého nosu nahoru a dolů.

„Žádněj orlí nos nemáš.“

„Ale mám. Nemusíš mi lhát,“ znovu se podívala do kamery mobilu, tentokrát na svůj nos. „Ne, odvolávám. Bez svého nosu bych ztratila charisma.“

„Charisma, zapisuju si. Nechám si zítra rozbít nos a třeba taky nějaký body dostanu,“ pronesl Jakob a už se poučeně vyhnul pěsti, kterou se Anna rozmáchla směrem k jeho paži.

„Blbečku. Takhle to nefunguje. To si spíš počkej na to, až ti začnou růst pořádný vousy místo těch čtyř chlupů na bradě. Za to body určitě dostaneš.“

Jakob si promnul bradu. „Čtyři? Ty tam ještě minulý týden nebyly. To se budu muset před zitrákem oholit, abych nikoho nepohoršil.“

„Určitě bys nikoho nepohoršil, to by na tebe lidi museli koukat s lupou.“

Konečně došli k prvním domkům a Anna mohla vyhodit obal od tyčinky do prvního tříděného kontejneru, který potkali.

„Stejně nechápu,“ zavěsila se mu Anna do rámě, „že už zítra začíná škola. Poslední první den na střední. Věřil bys tomu?“

„Docela jo,“ odpověděl Jakob bez zaváhání a zkrátil krok, aby vedle něj nemusela Anna klusat.

„Přála bych si, abysme měli víc času a tohle léto bylo tak o měsíc delší,“ zasnila se Anna. „Co by sis přál ty?“

„Rozhodně bych si nepřál delší léto. Když nikam nejedeš a zůstaneš přes prázdniny doma, je to dobrý důvod, proč tě jako levnou pracovní sílu můžou zaměstnat vlastní rodiče, kdykoliv se jim to zrovna hodí.“

Anna lítostivě povzddechla. „Ale vždyť to není tak zlé, ne? Alespoň máš *penízky*,“ zapitvořila se.

„Jo, no, *penízky*... který se mi daří utrácet za samý zajímavý věci, vid? Když nepřichází zboží, nebo si lidi nechodí pro balíčky, není tam moc co dělat a odejít nemůžeš. Nevim,“ zamyslel se. „Ale kdybych si mohl přát jednu věc... Nemohl bych mít třeba, já nevim... Tři přání?“

„Můžeš mít cokoli,“ prohlásila Anna a za chůze mu vrazila hlavou do ramene.

Změť nápadů a myšlenek se ani tentokrát nerozmotala, aby svému majiteli poskytla tři vhodné kandidáty. „Stejně je to furt těžký. Vybrat jenom tři věci.“

Anna jeho odpověď přešla stejně bezmyšlenkovitě, jako se vrhla přes přechod. „Já bych si docela přála, aby ten maturitní ročník stál za to.“

Jakob ji slepě následoval do klikatých uliček centra jejich malého města.

„Jo, to zní docela rozum– hele, tohle tady bylo vždycky?“

Anna se zastavila, aby se podívala, co Jakoba zaujalo.

Stáli na kamenné dlažbě v úzké a poměrně temné ulici, kudy chodili jen kvůli zkratce, kterou jim cesta poskytovala. Nikdy tu nebylo nic, co by stálo za povšimnutí. Až tenhle večer...

„Starožitnictví.“ Anna přečetla zlatavý, pravděpodobně čerstvý nápis na vyleštěných oknech. Přilepila se k jednomu z nich, až se sklo pod jejím nosem zamlžilo, a posvítla si telefonem dovnitř.

„Vypadá to spíš jako vetešnictví. Vidím samý prstýnky a hrnečky.“

Jakob přistoupil a vytáhl svůj telefon, aby si posvítil taky.

„Já toho moc nevidím,“ snažil se zastínit odraz ve skle, ale vypadalo to, že před ním je místnost prázdná.

„To protože jsi vysoký jako vysílač. Tady, dole.“

Jakob se sklonil a skutečně začal rozeznávat stolky s keramikou a skleněné vitríny, ve kterých tušil zamčené šperky a další osobní předměty, které kdysi museli mít pro někoho opravdu vysokou hodnotu.

„To je hustý. Půjdem tam? Tedá... Až bude otevřeno?“ zeptal se.

„Ty chceš do vetešnictví?“ Anna se na něj otočila, jako by nevěřila vlastním uším. „Nebo víš co? Neodpovídej. Radši vůbec nemysli. Prostě tam půjdem. Až budou mít otevřeno, jo?“

„Tak jo.“ Jakob se usmál a výdechem zamlžil okno před sebou.

2.

Jakob zamkl dveře na dva západy a svazkem klíčů mrštil o stěnu, od které se svezly dolů do misky s dalšími klíči.

Uslyšel známý hukot televize a digestoře, jak se jeho máma snažila vyvětrat vlhký vzduch od vaření a jeho táta se zase snažil vypnout sám sebe po dalším náročném dni v práci.

„Ahoj!“ zvolal, aniž by ve skutečnosti očekával jakoukoliv odpověď.

Místo pozdravu se ozval dusot kroků v horním patře.

„*Proč sis to musela zkracovat tolik? Lubo!*“

Jakob uslyšel zasténání gauče, jak se jeho vysoký otec snažil vyprostit z pohodlného objetí čalounění, aby se šel podívat, co vykolejilo jeho manželku tentokrát.

„Ano, miláčku?“

„Tvoje dcera si ostříhala vlasy! Večer před novým školním rokem!“

Jakob stiskl rty, aby potlačil smích, který mu tam probublával.

„Jsou to moje vlasy!“ Jeho sestra zvýšila tón, po čemž mohla přijít jediná odpověď. Zvýšený hlas jejich mámy.

„Ale kdo ti je musí česat, protože nesnášíš, jak se ti zamo-
távají do prstů a lepí na obličej?! JÁ!“

„Tak jsem nám ušetřila spoustu práce, protože teď už ne-
máš co česat!“

Jakob i jeho otec stáli na chodbě a dívali se, jak vzpurná
droboučká postava Kiki s růžovými sluchátky kolem krku po-
stupně sbíhá jeden schod za druhým.

„Nemysli si, že krátké vlasy jsou jednodušší na údržbu. Bu-
deš je nenávidět ještě víc než ty dlouhé! A stejně to budu já,
kdo ti je každý den bude muset upravovat gelem, na který TY
NECHCEŠ SAHAT!“ vydechla naposledy máma.

Kiki se zastavila před posledním schodem s rukou na zá-
bradlí a otočila se přes rameno do horního patra. „Jsou to moje
vlasy! MOJE!“ zařvala naposledy, než si všimla Jakoba ve dve-
řích. Nepozdravila a svůj zrak stočila k tátovi a začala se jemně
kolíbat ze strany na stranu.

„Není to tak zlé, zlatíčko...“ odpověděl hned, jako by si
myslel, že se to od něj očekává.

„Kdybych chtěla slyšet názor někoho cizího na MOJE vla-
sy, tak se zeptám někoho, kdo actually na hlavě nějaký vlasy
má!“

Jakobovo obočí vystřelilo nahoru a ve stejnou chvíli se ko-
nečně ke schodišti přiřítla jejich máma. „Pozor na jazyk, mla-
dá dámo!“

Kiki si nasadila růžová sluchátka, zapnula tlačítko na potla-
čení hluku a ostentativně se odšourala do obývacího, dlaněmi si
pro jistotu držela sluchátka pevněji na uších.

„A CHOĎ NORMÁLNĚ!“

„Alespoň ti ušetřím jedno vytírání podlah!“ uzavřela to
Kiki a pak se ozvalo známé zaskřípění gauče.

„Ahoj, Jakobe,“ pozdravil ho táta ospale, a aniž by čekal na odezvu, otočil se zpátky k obýváku, aby se připojil ke Kiki trčující u televize.

A takhle to u nich fungovalo.

Jakob zamířil do kuchyně, kde mu máma místo pozdravu vrazila do jedné ruky komínek skleniček a do druhé směs příborů. Ani si nevšiml, že sem došla dřív než on.

„Dej to na stůl a nachystej to, za chvíli bude večeře.“

„Taky tě rád vidím,“ pronesl Jakob důrazně a pak zavěťřil, co se vlastně v hrncích chystá.

Dnes večer se servíroval průser.

„Je ti jasné, že tohle ségra jíst nebude?“

„Jestli je dost stará na to, aby si stříhala vlasy, tak je dost stará na to, aby si zvykala na nová jídla. Bez debat. A teď mi uхни, prosím tě, zavazíš,“ a rukama ho přemístila ke stolu.

Jakob prostřel a posadil se na prázdnou židli.

„Jak myslíš, ale pak se nediv, až ti to vrátí v prvních dvou vteřinách.“

„Co vrátím v prvních dvou vteřinách?“ Kiki se objevila na prahu a jakmile dokončila svoji otázku, nadechla se a tvář se jí zkrivila do výrazu naprostého znechucení.

„Co to proboha je?“ otočila se na mámu a páru linoucí se zpod pokliček. Sluchátka už na uších neměla, zato si dlaní překrývala pomalu i oči.

„Já ti to říkal.“

„A proč ty sedíš na mém místě?“ Kiki se zhrozila ještě víc, když zjistila, odkud na ni její bratr mluví.

„To je tvoje místo?“ rozhlížel se Jakob po místnosti, jako by v ní seděl poprvé. „Sorry, já měl za to, že dneska je mezinárodní den zapomenutí zažitých zvyků a zkoušení nových věcí.“

„Jakobe...“ odpověděla mu na tu narážku máma s rukou v bok a druhou na něj mávla utěrkou.

„Mami...“ zakvílela Kiki a k jedné dlani přidala i druhou, až jimi zakryla celý obličej.

„Co je?“ zvýšila máma hlas a otočila se na ni.

„To fakt smrdí.“

A máma rezignovaně mrskla utěrkou na linku. Kiki to nejspíš vzala jako povolení, že tohle jíst nemusí, a se stále překrytým obličejem odklusala po schodech zpátky do pokoje.

Jakob vyskočil od stolu a došel ke dveřím lednice.

„Jeden. Normální. Den.“ Jeho máma si se zavřenýma očima opřela hlavu o ruce položené na lince, jako by tím mohly všechny její problémy vyšumět jako pára zachycená do víru digestoře.

„Co jsi čekala?“ zeptal se jí Jakob, přičemž vytahoval máslo s vajíčky z lednice.

„Nevím. Že se to změní? Že začne jíst normálně, aby nám nemizela před očima?“

„Ale ono se to nezmění, mami,“ vložil vajíčka do rendlíku a zalil je vodou. „Rozhodně na tak, jak bys chtěla ty.“

„Já vím, Jakobe, ale já prostě... Chci, aby jedla hodnotné jídlo. Já chci jíst hodnotné jídlo. Už chci taky jíst něco jiného.“

Jakob zapnul sporák a vytáhl chleba z ošatky. Ukrojil dva tenké krajíce a pohledem přejel řadu sladkých cereálií, které byly každodenní záchranou vybíravosti jeho autistické sestry.

„Vždyť můžeš. Já se o to už postarám.“

A jeho máma se na něj unaveně usmála. „Ještěže alespoň jedno dítě je normální,“ a s těmi slovy se svezla na židli.

Jakob zatnul zuby, jak se v sobě snažil zadusit jakoukoliv poznámku, která se mu drala na jazyk. V hlavě mu začalo ne-skutečně hučet.

Z obýváku se vynořila otcova statná postava a zastavila se ve dveřích, jako by se právě až teď probudil do bdělého stavu.

„Co to tu tak... voní?“ zeptal se a máma jenom pevně stiskla rty a zvedla se, aby našťavaně promíchala nevábny obsah hrnce.

•

Jakob vyčkal, až se vajíčka uvaří, naservíroval je nakrájená na chleba a s talířem se vydal po schodech ke dveřím pokoje své sestry.

Ťuk...

Ťuk... tuk, tuk, tuk...

Ťuk.

Nic.

Otevřel dveře a našel ji, jak leží v posteli zamotaná do deky, lehce oddechuje a ťuká do tabletu.

„Heeej, všimla sis někdy,“ přisedl si k ní opatrně na postel a položil si talíř do klína, „že žloutky některých vajíček vypadají úplně stejně jako řez achátem?“

Pravidelný dech pod dekou téměř ustal, jak Kiki přemýšlela nad bratrovou poznámkou.

„Podívej, tady je jedno a vypadá, jako by se nejednalo o reprodukční jednotku slepice, ale mnohavrstevný usazený materiál.“

Jeho sestra se hbitě posadila. „Technicky vzato je vajíčko mnohavrstevný materiál. Kolem zárodečného terčíku se ti střídají vrstvy tmavého a světlého žloutku obaleného vitelinní blánou, pak hustým a řídkým bílkem, nakonec papírovou blánou,

která obaluje jak samotný tekutý vnitřek vajíčka, tak i vnitřní povrch skořápky. A to všechno je otázkou jen pár dnů, kdy žloutek putuje vejcovody samice, ne jako u kamenů. Tam se bavíme spíš o desítkách milionů let.“ Spokojeně se usmála, vzala si jeden z chlebů a s chutí se do něj zakousla.

„Jéé, koukej,“ s plnou pusou ukázala na druhý kus, který zatím Jakobovi ležel na talíři v klíně. Na jednom žloutku byly dokonale viditelné vrstvy žloutků, žlutá se střídala s oranžovějším odstínem. „Fakt že jo, tohle vypadá jako plátek achátu!“

Jakob přikývl.

„Jakobe, myslíš, že jsem divná?“ zeptala se ho mezi sousty.

„Divná? Jsi ta nejdivnější,“ odpověděl Jakob bez zaváhání a Kiki se rozesmála hlubokým nezastavitelným smíchem, až jí začaly kousky jídla odpadávat z otevřené pusy a ona si ji musela zakrýt dlaní.

„A myslíš, že jsou ty moje vlasy divné? Co říkáš na moji ofinu?“ pokračovala s otázkami a prsty si prohrábala těch pár centimetrů u linie vlasů, kterým se rozhodla říkat *ofina*. „Vyděla jednu holku na TikToku, jak si ostříhala ofinu, a říkala jsem si, že to zkusím. Jenomže mě fakt strašně moc rozčilovalo, jak mě ty konce lechtaly na obočí. A tak jsem to stříhla výš. A výš... A pak přišla máma a začala šilet.“

Kiki se zatvářila rozmrzele a Jakob vytáhl telefon z kapsy.

„Tady, koukej.“

Otevřel Annin Instagram, kde už stačila sdílet fotky svých nových vlasů a označit ho jako tvůrce svého nejnovějšího seštrihu.

„Jéé... To je Anna??“ Kiki si jednu z fotek přiblížila, aby se přesvědčila, na koho kouká.

„Jojo. A tenhle,“ ukázal Jakob na sebe, „ji dneska ostříhal.“

Z Kiki vyšlo tiché *wow* a dokola přeskakovala mezi třemi fotkami Anny z různých úhlů.

„Proč nemůžu být tak krásná jako ona,“ povzdechla si Kiki.

„Protože jsi krásná jinak,“ nezaváhal Jakob.

„Jenže já jsem celá *jiná*. To se nepočítá.“

„Proč by se to nepočítalo? Lidi jsou různý.“

„Já vím. Ale občas,“ přesedla si a položila talíř s okousaným chlebem, „... bych chtěla být normální. Víš? Abych se líbila klukům. Abych byla oblíbená ve třídě. Abych měla dobré kamarádky. A já mohla být dobrou kamarádkou. A chodit s kamarády ven...“

Jakob místo odpovědi prsty přejel sestřinu ofinku. Dřív by jí oponoval „Máš mě a Annu,“ a Kiki by to stačilo, ale už pomalu přestávala být tím malým dítětem, kterému stačilo vrazit do ruky knihu nebo mobil. Poslední měsíce na ni a na všechny okolo dopadala ta očividná sociální izolace kvůli všem jejím odlišnostem.

Odlišnostem, které s sebou přinášely čím dál tím víc složitostí.

Sebral ze sestřina pokoje pár špinavých sklenic, které si tam v posledních dnech nahromadila, Kiki si mezitím nasadila obří růžová sluchátka s kočičími oušky, díky kterým dokonale splynula se svým světem, znovu se zabalila do plyšové deky a Jakob sešel po schodech dolů zpátky do kuchyně. Jeho rodiče seděli u stolu a jediným zvukem v místnosti byly cinkající přístroje a probublávání podivné cizrnové kaše v hrncích.

„Uklidiš to nádobí, vid’?“ Jeho máma vyskočila od stolu a začala si přehazovat věci v kabelce. „Zapomněla jsem vyzvednout zásilku a obchod zavírá za půl hodiny.“

„A proč sis to nenechala poslat k nám?“

„Protože jsem myslela, že tohle budu mít víc po cestě.“

Ozvalo se prasknutí domovních dveří a Jakob s tátou zůstali v kuchyni sami.

Jakoba přepadl hlad a zvědavost a otřel si prst o obsah hrnce s nevábnou kaší. K jeho překvapení to nebylo tak špatné, trochu si vykydl do misky a pořádně to zasypal parmezánem.

Protože ať už bylo jakékoliv jídlo dobré nebo špatné, parmezán ho vždycky tak tucetkrát vylepšil.

Pro jistotu potáhl sýrem po struhadlu ještě třikrát a důkladně vše vysypal do kaše. Jenomže než se rozhodl z kuchyně odejít a sednout si s jídlem na gauč, udělal tu chybu a po místnosti se rozhlédl – všude, kde to jen šlo, stály misky, hrnce, nebo skleničky, zkrátka nádobí, ve kterém máma připravovala jídlo na dnešní večer. Na okraji dřezu tradičně ležela použitá lžíce a napůl olízaný nůž, jako by ho snad ještě někdo chtěl po tom všem použít.

Jakob dostal chuť špinavé nádobí trucovitě položit na podlahu a odejít. Místo toho trucovitě otevřel myčku, která shodou náhod – a jeho přičiněním – byla vyklizená a čistá, a nádobí do ní trucovitě naskládal. Dal si záležet, aby byl každý kus nádobí slyšet, ale jeho táta vedle dál seděl a jedl, jako by se nechumelilo. Vložil do zásobníku tabletu, myčku zavřel a zapnul, a s miskou přeplněnou parmezánem se odebral do svého pokoje.

3.

„Nesmíme zapomenout na co?“

Jakob ne úplně dobrovolně zdvihl hlavu a cítil, jak se mu přitom kůže čela odlepuje z povrchu lavice, kde doteď spokojeně odpočíval v zákoutích říše snů.

Ruka matikářky Selmanové se nacházela až příliš blízko jeho rozespalého obličejce a Jakob se při rozostřeném pohledu na tabuli v dáli snažil rozpomenout, nač byl tázán. Přitom pocítil silnou vůni gelového mýdla ze záchodů, která si linula od učitelčiny ruky.

Rozpoznal směsici čísel, x na druhou, limit a zlomků.

Na co by teď neměl zapomenout?

„Nikdy nesmíme zapomenout na podmínky,“ pravil hlasem vzorného prvňáčka a spokojeně se na učitelku usmál.

Ta mu úsměv neopětovala, i když Jakob by býval přísahal, že se jí tenká čárka místo pusy v koutcích párkrát zavlnila, místo toho se ho znova zeptala: „a podmínky jsou zde jaké?“

Jakob přivřel oči, jako by na tabuli z té druhé řady neviděl. Snažil se nahnat čas a zamaskovat svoje zjevné ignorování vý-

počtu posledního zadání. „X se nesmí rovnat... mínus dva, dva a nula.“

Matikářka Selmanová nespokojeně zaklepala prsty do jeho neotevřeného sešitu: „To je správná odpověď. Ani u limit nesmíme zapomínat na podmínky. Je potřeba je napsat čitelně ke každému příkladu. Nezapomeňte na to u maturitní zkoušky.“

Jasně, maturita. Jakob by si rád vytloukl z hlavy problémy jako „nevím, co se svým životem po maturitě“ a obsadil si ji problémy jinými. Třeba „limitami a jejich podmínkami“.

Maturita mu byla úplně jedno. Věděl, že to nějak zvládne, jako zvládal všechno dosud s minimální snahou. Nic pro něj nebylo dostatečnou motivací, aby zabral víc, aby se naučil víc. Nepotřeboval nikomu nic dokazovat, chtěl jenom svůj klid a ten měl doma, v tomhle městě.

Jeho spolužáci se hnali do světa, do ciziny, na prestižní vysoké školy... Ale on byl rád s Kiki a s rodiči, na místě, které znal a které ho nemělo jak překvapit.

I když...

Minulý týden ho trochu píchlo v hrudníku, když viděl storička Anny a dalších spolužáků, jak tancují na melodii devadesátkové hudby v jediné místní diskotéce. Jakob měl tu hudbu rád. Jenomže Kiki s mámou měly podpůrnou skupinu a Jakob pro ně jezdil autem. Než by na diskotéku dojel, už by bylo dost pozdě a nikomu se nechce chodit mezi opilé adolescenty, když je sám střízlivý. Máte pak totiž jen dvě možnosti – tvářit se, že tihle lidi jsou skutečně vašimi kamarády, nehledě na to, jak se budou chovat, nebo se snažit dorovnat hladinku alkoholu v krvi v nevýhodném čase.

Jakobovi se nechtělo ani jedno. Ale to je v pořádku. On stejně o takovou zábavu nestál a mohl místo toho být užitečný.

Nebo včera – Anna na záchodě listovala v lokálním městském magazínu a našla pozvánku na chystanou výstavu kaštanových sošek v kulturním centru. Jasně – nebyla by to jeho první volba, co se uměleckých instalací týče, ale Anna se mu ji snažila prodat jako výstavu „tvarů, který v tom vidí tvůj vyšinutý mozek“, přičemž by je s jistotou zastihla řada kvalitních záchvatů smíchu.

Jenomže táta potřeboval pohlídat krám.

A taková výstava určitě sklídí pozitivní ohlasy a město se rozhodne jí poskytnout prostor i na příští rok.

Vlastně tenhle rok byl stejný jako kterýkoliv předchozí.

Akorát že vůbec.

Na lavici mu přistál papírek, právě v momentě, kdy se matikářka otočila s křídou k tabuli a s vášní, jakou jen pravý matematický srdcař může oplývat, začala zběsile upravovat rovnice a zapisovat podmínky, které šipkami propojovala ve změt nečitelných symbolů, vlnek a rovnítek.

Jakob si dával načas, aby papírovou kuličku precizně rozložil a neponičil jedinou hranu papíru.

Uvnitř něj byla nakreslená lama se smutným obličejem.

Otočil se na tu jedinou osobu, která by po něm hodila kus papíru s něčím takovým. Anna z něj nespouštěla oči a stočila svoje vlastní rty do oblouku, až se její koutky málem dotkly na bradě. Jakob neotálel a taky nasadil ten nejvíc štěněčí výraz, na který se zmohl. Anna vyprskla smíchy.

„Určitě nám máte, Anno s Jakobem, k tématu hodně co povědět, vidíte,“ ozvala se velmi ostře matikářka Selmanová. Anna zpozorněla a narovnala záda, Jakob pomaličku muchlal vzkaz a doufal, že když ho zmuchlá dostatečně, zhroutí se sám do sebe gravitací jako černá díra a zmizí.

„Co kdybyste se se třídou podělili, abychom se pobavili všichni?“ A došla až k Jakobovi a natáhla ruku v očekávání, že jí zmuchlaný vzkaz vydá.

Jakob na ruku jenom koukal a dělal dál, že žádný zmuchlaný papírek v jeho rukách neexistuje.

„Já čekám,“ zahýbala matikářka prsty na rozevřené dlani.

„Potřebuju na záchod, paní profesorko,“ zvedla se Anna zničehonic.

„Tak ale,“ zavrtěla matikářka hlavou, „jsme snad v první třídě, nebo co?“

„To ten oběd, dneska mi ta omáčka nějak nesedla.“ Pár jedinců ve třídě, kteří dávali pozor, se tlumeně rozesmáli.

„Prosím tebe, běž!“ Paní Selmanová mávla rukou, přičemž na Jakoba a teď už do nejminiaturnější podoby vylišovaný vzkaz v jeho ruce zapomněla.

Anna se zvedla a propala se mezi lavicemi dopředu k té, kde seděl Jakob. „To vetešnictví,“ zašeptala mu v rychlosti, „doufám, že si nemyslíš, že se z toho dneska vyvlíkneš. Jako obvykle.“

„Anno, mazej!“ zahřměla jejich matikářka od tabule.

A Anna vyšla ze třídy, matikářka hleděla ke dveřím, zavrtěla nesouhlasně hlavou a Jakob stále cítil přítomnost vzkazu někde mezi klouby prstů dlaně.

•

„Tak jdeme?“ Anna vtěsnila svoji hlavu mezi Jakoba a jeho skříňku. Vzal za kovová dvířka a naznačil, že je chce zabouchnout. Anna vyděšeně, ale se smíchem hlavu odvrátila.

Otočili se spolu k východu, když tu před nimi stála Mari se Sonjou, s nevinnými výrazy vepsanými ve tvářích.

Jakob věděl, co to znamená.

„Pospícháš teď po škole někam?“ zeptala se ho Mari. „Nebo si na nás najdeš tak čtvrt hodinky času?“

„Podle toho, co se mnou plánuješ dělat,“ odpověděl. „Jestli se jedná o focení na tablo, tak jsou moje odpovědi *ano* a *ne*, pokud je to něco jiného, tak jsou moje odpovědi *ano* a *možná*.“ A aby nepůsobil jako úplný nelida, tak se na holky usmál tím nejzářivějším úsměvem, který dokázal.

Anna těkala pohledem z holek zpátky na Jakoba. „Tak zas tak moc nespěcháme, ne?“

Zrádce...

„I kdybychom nespěchali, tak přece víš, že na maturák nejdu...“

„Jasný, jasný, že nejdeš...“ pověsila se mu Anna do rámě, které jí Jakob nenabídl, a poplácala ho po hřbetu ruky. „Ale to neznamená, že nejsi maturant. A všichni maturanti se fotí na tablo. *Všichni*.“

Jakob byl obklíčený. Neměl kam uniknout a cítil, jak ho pohledy dívek pomalu okrádají o jeho svobodnou vůli.

Nahlas si oddechnul a poraženecky sklopil hlavu.

Mari si radostně poskočila. „Nemusíš to brát jako maturitní focení. Ber to prostě jako výzvu, jako projekt!“

Jakob zabořil hlavu do Anniných vlasů a bolestně zaskučel.

•

„Tyjo, tohle je všechno tvoje?“ Anna si prohlížela sbírku oblečků, svršků a různých látek, které Mari vytahovala z pod postele.

„Tohle všechno a ještě víc pod mojí postelí,“ skočila jim do toho Sonja, která u stolu klikala do notebooku.

„To bys mohla oblíknout klidně celej ročník.“ Jakob zvedl flitrovanou látku a přejížděl po ní prsty sem a tam. „Co že je vlastně tématem našeho tabla?“

„Pohádky z dětství.“ Mari mu látku vyšklubla z rukou a hodina ji zpátky na postel. „Na co jsi rád koukal jako malej?“

Jakob se zamyslel. „Nevim... asi na nějaký animáky, jako každej? Někáký disneyovky?“

„Já jsem se nechala vyfotit jako Russell ze Vzhůru do oblak,“ zahlaholila Anna, která si zrovna u zrcadla zkoušela asi páté náušnice z Mariny sbírky šperků.

„Hm... to není špatný nápad. Napadly vás balónky? Na to by byly skvělý heliový balónky, měly jste je?“

Sonja se odstrčila od stolu. „Nope, neměly, ale co nemáme, to má Photoshop, takže zvládneme víceméně cokoliv.“

Jakob uznale pokýval hlavou.

A pak ho to napadlo.

„Džin! Budu džin. Z Aladina.“

Mari nespokojeně mlaskla.

„Nebudeš, protože kdybych tě přebarvila na modro, vypadal bys jako dement, věř mi.“

„Proč ne? Přece to nemůže být tak hrozný, ne?“ oponoval.

Sonja na svém laptopu něco naklikala a pak jim to ukázala. Anna vyprskla smíchy.

„Tobias fakt lpěl na tom, že bude Olaf. Fakt hrozně moc to chtěl. Tohle je max, co jsem s tím dokázala udělat, aby se to s ním neneslo až na vejšku.“

„Počkej, ještě to nevypínej, ještě jsem se mu vnitřně nevysmál dostatečně,“ prohlásil Jakob a chvíli zíral na sněhobílého Tobiase s tělem Olafa. „Ale není to zas tak zlý.“

„To jenom díky tomu, že Sonja použila asi tak deset procent z původního Tobiasi,“ ozvala se mu za ramenem Mari.

„Jak to myslíš?“

Sonja klikla na další fotku a tentokrát Jakob smích neudržel.

„Přišel v tomhle kostýmu. Fakt.“

Koukal na fotku Tobiasi v kostýmu něčeho, co vypadalo spíš jako bílý perníček než jako sněhulák Olaf.

„To je tak strašný... až je to skvělý, ještě jednou mi to ukaž!“

Sonja se odvrátila, aby měli Jakob s Annou výhled na celou fotku a nechala je několik vteřin posmívat se jejich spolužákovi.

„Ukaž mě!“ zvolala Anna a Sonja ji poslechla.

„To je skvělý!“ okomentovala Anna svoji proměnu v malou otravnou skautku.

„Takže jste nakonec měly balónky!“ zvolal Jakob.

„Jak jsem říkala, co nezvládneme my, to zvládne Photoshop. Ale modrý džín fakt nebudeš.“

„Škoda... Už jsem se těšil, že si nandám ten supr kroužek do ucha.“

Anna si ho změřila pohledem. „Zajímavý přechod od *tobí*le *nebudu dělat* k *těšil jsem se na náušničku v uchu*.“

„Náušničky chce přece každý, vždyť ty jich máš aspoň tak deset,“ pronesl a rukou jí pocuchal krátké vlasy. Anna se mu snažila vyškubnout a poplácala ho po ruce, ale neměla proti němu šanci.

„Takže budeš Aladin?“ Mari k němu přiběhla s fialovým kusem látky a přiložila mu ho k tělu.

„Jo, má tmavý vlasy, tmavý oči... Aladin jak vyšitej.“ Sonja začala nastavovat scénu a rozsvítila světla. „Nemusíš si svlíkat tričko, ale vykasáme ti rukávy a zbytek dopeču ve Photoshopu.“

„To ne. Když už jste mě do toho uvrtnali, tak využijeme, co je, ne?“ namítl Jakob a bez servítek si sundal triko.

Sonja s Mari na několik vteřin umlkly a pak Sonja s úsměvem sklonila hlavu k foťáku. „Tak jo,“ pokrčila rameny, aniž by se na něj podívala.

Anna se usadila na postel přímo před Jakoba a chichotala se tichu, které po jeho svlečení nastalo. Mari na Jakoba mlčky špendlíka látku, která se postupně proměňovala v Aladinovu vestičku.

„Tady někdo celé léto zvedal těžké krabice,“ prolomila Anna ticho.

„Krabice zvedám furt, nejen přes léto.“

„Tak ses do někoho zabouchl a začal na tajňáka posilovat.“

Jakob stál s rukama upaženými a snažil se nesyknout po každé, co se mu Mari špendlíkem trefila do kůže.

„Tak jo, tahle látka stačila. Můžeš ruce spustit dolů a opatrně si nasad' tyhle kalhoty.“ Mari mu podala bílé vzdušné kalhoty do gumy a přepásala přes něj hnědý pruh látky.

„Něco jsi ale musel dělat, protože si nepamatuju, že bys měl takovejhle pekáč. Věř mi, *tohle* bych si pamatovala,“ a prstem mu ukázala na břicho.

„Běhám,“ odpověděl Jakob prostě. Sonja ho přesunula fotoplátnu a přemístila světlo.

„Běháš? A proč?“

„Takhle dej ruce přes sebe... jo, přesně tak, trochu se stoč na stranu. Ale hlavu zpátky ke mně. Mari, uprav mu ten pramen vlasů... Dobrý, tak a teď se usměj úplně stejně jako ses na nás usmál ve škole.“

Jakob uposlechl všechny instrukce, Sonja cvakla spouští a světlo bliklo.

„... protože mi to dělá radost? Běhám kvůli sobě?“

„To se docela divím... ale jsem ráda, good for you,“ usmála se na něj Anna.

„Jak to myslíš?“

„No... co tě znám, tak jsi snad nikdy nedělal nic kvůli sobě.“

A než jí stačil Jakob oponovat, Mari vyskočila od rozhrabaných krabic na zemi. „Ha! Ještě něco tady mám...“ Do rukou mu vrazila plastovou napodobeninu kouzelné lampy. „Jsem ti to říkala, Sonjo, že se bude hodit!“

„No jo furt,“ protočila Sonja panenky. „Mari neumí vyházo-
vat věci,“ odpověděla Jakobovi, jako by se jí ptal.

„Tak, ještě se na mě natoč. Přesně tak. A natoč na mě tu lampu trochu. Trochu víc.“

•

„Dělej, pojd', dělej!“ Anna mu tlačila do batohu, jak se ho snažila přimět, aby zrychlil tempo. Měla docela páru – evidentně do toho antiku chtěla fakt hodně. „Už jsme ztratili dost času. Musíme to stihnout do zavíračky, tohle je totiž životně důležité!“

„Důležitější než dojít si na záchod po skvělém UHO obědě?“ Jakob ukročil rychle do strany a Anna s váhou naklopenou na jeho batoh klopýtla dopředu.

„Blbečku!“ vykřikla, ale zachytila se ho a zasmála se. „Jasně že jo! To jsem udělala, jen abych –“

„Já vím,“ přistoupil k ní Jakob a dlaní jí ucpal pus. „Ještě že tě mám, abys o těch důležitých věcech v mém životě rozhodovala.“

Anna se začala svíjet a snažila se mu vysmeknout, nakonec se musela snížit k tomu, že použila jazyk a ruku mu olízla.

„Fuj!“ zašklebil se Jakob a otřel si oslintanou dlaň.

„Fuj, víc!“ oplátila mu Anna a hřbetem ruky si otřela jazyk.

Konečně se vydali na plánovanou cestu do antiku. Anna komentovala všechno, co viděla kolem sebe, a Jakob ji v tom rád podpořil. Tamta žena vypadala, jako by raději stála jinde než po větru postaršího muže diskutabilního sociálního statusu, tamhleten strom vypadal, jako by měl na kmeni rozšklebenou vagínu, a jeden z mraků na obloze až příliš nápadně připomínal profil tváře jejich matikářky, kdyby měla otevřenou pusku do tvaru písmene „O“.

Pomalů jim docházela témata, jak se blížili k centru a prostor kolem nich se začal uzavírat, až nakonec zastavili před starožitnictvím. Kochali se pohledem na naleštěná skla starých okenních tabulí a nově natřenými zelenými dveřmi s kaligraficky vyvedeným nápisem „otevřeno“.

Anna si na místě několikrát poskočila a zapištěla jako malá holka, i sám Jakob cítil, jak se v něm cosi pohnulo. Jakési probublávající nadšení, jak se navracel do svých dětských let a jako pirát šel objevovat nové poklady, které na něj čekaly zapomenuté na pultech zapadlého obchodu.

Byl fakt rád, že ho sem Anna donutila dojít.

Obvyklé hučení myšlenek v jeho hlavě ze vteřiny na vteřinu vymizelo.

„Dámy první,“ uklonil se Jakob před Annou, čímž jí dal plné právo vstoupit na nové místo jako první.

Anna opatrně vzala za kliku a opřela se do dveří, které se zadrhávaly o novou nesešlapanou rohožku pod nimi. Zvonek nade dveřmi oznámil jejich příchod a Jakob stejně pomalu dveře za sebou zavřel. Rychleji to fakt nešlo, jak zjistil, rohožka mu totiž v posunu bránila, jak jen mohla.

Jakmile klika docvakla na původní místo, dokonale utichly všechny zvuky zvenku a Jakob s Annou se rozhlíželi po malém krámku, který působil mnohem větší, než když si jeho prostory prohlíželi tehdy s mobily přes okna. Na obou stranách oken s novými nápisy „Antik – starožitnictví“ byly pověšené těžké tmavě smaragdové závěsy zajištěné bílým lankem, které jako by chtěly všechen hluk a světlo zvenčí vtáhnout do sebe a už jej nepustit dál. V okenních vitrínách byly pověšené všelijaké hudební nástroje v nejrůznějším stavu, pod nimi pak nádoby, lesklé kapesní hodinky, sošky ze všech koutů světa, prstýnky a misky na prstýnky, na stěnách visely staré hodiny se šišticemi jako závažím, kukačky s chybějící ručičkou, staré obrazy divně se tvářících lidí z minulosti, obrazy větrem rozevláté krajiny, řada pověšených houslí a talířů, z nichž některé si Jakob pamatoval od babičky Olgy...

Beztak takové sady nádobí vlastnila kdejaká babička.

Všude kolem svítil nespočet lampiček a nádherných lustrů, které dodávaly celému místu typickou tajemnou atmosféru. Anna se zastavila u jedné z otevřených vitrín se šperky a začala z polic opatrně vybírat ty, které její oko zaujaly nejvíce. Zrovna držela jeden opravdu moc hezký prstýnek s velkým červeným kamenem uprostřed a stříbrným zdobením okolo, když se z temného rohu místnosti ozvalo zakašlání.

„Poprosím vás nebrat zboží do rukou, případně se zeptat, než tak učiníte,“ pravil zastřený hlas důležitě.

Jakob s Annou se oba jako na povel otočili směrem na nejtemnější místo v obchůdku a zpozorovali tam sedícího muže neurčitého věku s mastnými vlasy a brýlemi, které si každou chvíli nasazoval zpátky na nos, jak se skláněl ke svému telefonu.

Anna hbitě prstýnek vrátila a omluvila se. „Ne, to je dobrý,“ ozval se znovu hlas a s ním i smutné zaskřípění dřevěné židle pod ním, jak se muž, asi majitel obchodu, zvedl od stolu. „Ukažte. Já vám odemknu i ty další,“ prohlásil a odněkud ze zadní kapsy vytáhl svazek klíčků a postupně začal odemykat všechny zámky vitrín.

Anně se samou radostí rozzářily oči jako kameny na špercích, které měla teď doslova na dosah ruky. Ale chtěla si udržet trochu té dospělácké hrdosti, a tak se odměřeně zeptala: „Vám to tady patří?“

„Ne,“ odpověděl muž rozhodně, poposunul si brýle, ale pak se zamyslel. „Nebo vlastně jo. Odkázal mi to tu strýc, ale kvůli zdravotním potížím jsem neměl čas se o dům a obchod starat.“ Odmlčel se, jak hledal správný klíček. „No, ale zjistili jsme, že tu je v celém baráku spousta krámů, které nemáme kam odstěhovat, tak jsme se to tady s bratrem rozhodli dát do kupy a všechny ty věci prodat. Výdělek nic moc, ale člověk s invalidním důchodem koňovi na zuby nehledí, že?“ rozesmál se sípavým smíchem, který se málem proměnil v kašel.

„A pro vás, mladý pane?“ otočil se k Jakobovi, který se mezitím vtisknul mezi nábytek, aby udělal na malém prostoru místo k průchodu, „chtěl byste omrknout něco konkrétního?“

Jakob se zamyslel. Anna se na něj culila a čekala, co z něj vypadne.

„Mě by zajímalo,“ začal a pomalu převracel slova nachystaná na jazyku, „jestli tu schováváte nějaký věci, předměty, který nevíte, kam zařadit a který dost pravděpodobně nikdo nebude chtít.“

„No, jéje!“ hlesl chraptivým hlasem, který by si zasloužil odkašlání. Otřel si čelo a popostrčil brýle zpátky na nos spíš už